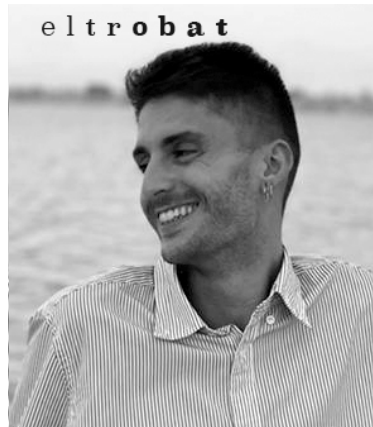

Álvaro Muñoz

29 Novembre 2022

Álvaro Muñoz (València, 1997). Graduat en filologia catalana. Fa recerca a la Càtedra Josep Pla de Girona i treballa com a corrector per a diverses editorials.

A la iaia

El penúltim cop que la vaig veure la iaia pesava 44 kg, tot ossos; l'últim, 3 kg, tot cendra. Sabia que moriria aquell dia, i vaig desconnectar el telèfon a la nit. La meua companya em va despertar de matinada, que encengués el mòbil, que havia mort. Li vaig dir que sí, no ho vaig fer, i vaig continuar dormint. L'endemà al pis no hi havia ningú, però no vaig dubtar de si havia estat un somni, perquè jo ja sabia que moriria aquell dia.

Vaig agafar el primer tren cap a casa. Quatre hores i mitja de camí que podria haver esmerçat a plorar, a estar trist o al que toque fer en aquestes situacions. Però no podia, i encara ho tinc enquistat. Quan hi vaig arribar ningú em va preguntar com estava. Supose que viure lluny de la família acaba per crear una distància major a quatre hores i mitja de tren.

Certament, només havia estat una vegada en un cementiri, de petit. Fruit de la meua educació catòlica, l'únic mort que jo havia vist era Jesucrist a la creu, i vaig donar per fet que a tothom el penjaven de les parets de l'església amb un clau a cada mà i un de compartit als peus. Aquell dia vaig quedar prou despagat, i quan vaig preguntar, pel que sembla en una veu massa alta, si érem pobres i per això al nostre tiet no el penjaven de la paret, tothom va riure i ma mare em va fer tornar a casa sense entendre d'on havia vingut aquella ocurrència.

Ara hi anava de gran i ja entenia que els enterraments dels altres no van del mort en qüestió, sinó dels visitants, dels espectadors. Vaig anar on hi havia el meu iaio, que era l'únic que no semblava vindre pel càtering, i no li vaig dir res. Em va agafar la mà i em va dir si ens n'anàvem. Crec que ningú se'n va adonar, ni que me n'anava jo, ni que se n'anava ell. Vaig pensar que estaven molt ocupats rememorant històries idealitzades amb una dona que feia quinze anys que era malalta, quatre que havia perdut la memòria i un que vivia al seu llit invàlida.

Anuncis

REPORT THIS ADPRIVACITAT

Quan arribàrem a sa casa vàrem fer neteja. A l'avi li va entrar la pressa per desprendre's de totes les coses que no eren d'ella. Em va donar una partitura, de quan ell era músic. En preguntar-me si recordava com cantava la iaia, vaig adonar-me que havia oblidat la seua veu. La seua veu de sana, vull dir. Només en recordava la de malalta, dubitativa i trencallosa, la veu d'algú que inconscientment et prega que, si no la deixes viure, almenys que la deixes morir.

Em va fer pensar com el parkinson l'havia paladejada físicament. De mica en mica, gaudint d'ella, rossegant-li la pell. Dels tremolors de la mà als de la veu, dels de la veu als de les cames, del de les cames a la cadira i de la cadira al llit. I un dia la va escopir al taüt com si fos un pinyol. La ment se la va cruspir amb més ànsia que el cos. D'un dia per a l'altre la va deixar desorientada, sense saber qui era aquell vell que la dutxava i que ella pensava que la violava, o qui era aquell jove que li netejava la bava i que, en redreçar-la, buscava inconscientment un interruptor per a apagar-la.

Quan anàvem a veure-la jugàvem a endevinar a quina època tenia el cap. Si no reconeixia ma mare, era abans de parir-la. Si en saludar-me em deia «ja has arribat», era període de joventut. Pensava que jo era el meu avi de jove i, per tant, el seu xicot. D'aquells dies recorde les mostres d'afecte més intenses que va tindre cap a mi, i fins i tot un dia que vaig haver de parar-li els peus —i les mans. Quan tenia el cap emboirat no deixava de cridar que la portarem a sa casa, perquè a l'edifici familiar ella es va criar al baix, i es va mudar al primer pis quan es va casar. Va passar els últims anys de vida sentint-se segrestada, en una casa que no sentia com a pròpia, i envoltada d'unes persones que, malgrat cobrir-la d'atencions, li érem rabiosament indiferents.

L'endemà, un amic em va acompanyar a l'estació i vaig tornar cap a casa sense avisar ningú. Quatre hores i mitja, ara en l'altra direcció. Els pares em van telefonar, empenyats, però és que jo havia baixat per acomiadar-me d'una persona que feia quinze anys que ja no hi era. Vaig tornar a casa, i em vaig posar al llit pensant que la iaia almenys estaria descansant, perquè amb l'avi, en tornar del tanatori, havíem deixat les cendres al pis de baix. A sa casa.

Anuncis

Categoria : El trobat
Etiquetes : Álvaro Muñoz

[REPORT THIS ADPRIVACITAT](#)

[Bloc a WordPress.com.](#)